

Kristus Konungens dag

(Domssöndagen)

Kristus Konungen på sin härlighets tron – Den yttersta domen

Jes. 65:17-19; Upp 20:11-21:7; Matt 25:31-46

I Guds: Faderns och Sonens och den Helige Andes namn

Det är inte många dagar kvar till att vi för ett år sedan, på första söndagen i Advent, ropade ”Hosianna!” Hosianna: hjälp Herre! Hjälp oss i vår nöd; rädda oss!

Och när nu cirkeln i det närmaste är slut, hör vi hur Människosonen ”kommer i sin härlighet och alla änglar med honom”, något som var bestämt redan innan vi ropade på hjälp, ja innan Han blev människa. Vi hör hur han skall ”sätta sig på sin härlighets tron. Och alla folk skall samlas inför honom.” (Matt. 25:31-32a)

Vilken dag det blir! Då, när Herren kommer, då skall segern vinnas; då - efter den sista striden. Då minsann skall jag visa var jag står: att också jag står på den godes sida. Ja, sedan segern vinnas skall jag ansluta mig till sanningen.

Är det inte så det låter; att det där med ställningstagande och allt tal om evighet får vänta till sedan? Men vi låter oss bedras. Det finns inget isolerat ”då” eller ”sedan”. Vi har alla, så att säga, redan checkat in till evigheten och därmed finns bara ett *nu* och ett liv att värna.

Segern är redan vunnen! Det är avgjort och det är Guds seger. Den vanns på korset; genom Kristi uppståndelse och seger över döden. Och nu är det vår tur. Nu handlar det om oss och hur vi; hur jag som människa, svarar och vilka val jag gör. Frågan är om jag här och nu ställer mig på Konungens, Sanningens och segerns sida eller om jag väljer dödens; det redan besegrade mörkrets sida.

Mitt svar nu och mina val här blir avgörande då alla folk samlas inför Honom. För när vi står där, gör vi inte det för att enhälligt och i demokratisk anda utropa segern över ondskan i världen. Vi står där för att ”han skall skilja dem från varandra, som en herde skiljer fåren från getterna.” (Matt. 25:32b)

Men är det någon som idag, i denna upplysningens värld, på fullaste allvar menar att Jesus ens skulle överväga att skilja på folk? Inte skulle väl han som är så snäll exkludera människor? Det står väl i motsats till den inkluderande gud vi vill ha?

Systrar och bröder, vår Herre kommer att göra skillnad. Inte på människor; för varje människa är en Guds skapelse: älskad, önskad och nödvändig. Skiljandet kommer att grundas i hennes tankar, ord, gärningar och underlåtelse.

”Sedan skall han säga till dem som står på den vänstra sidan: Gå bort ifrån mig, ni förbannade, till den eviga elden som är beredd åt djävulen och hans änglar.” (Matt. 25:41) - Men allt det där tycks vi vilja ta vi itu med när – och ifall – det blir aktuellt; sedan eller någon annan dag.

Jag är vägen, livet och sanningen, säger Jesus. (Joh. 14:6) Och han, vår Herre, Konungars Konung, kommer att göra skillnad. Han gör hela skillnaden: mellan liv och död, frihet och ofrihet, gott och ont. Han är skiljedomaren mellan sant och osant.

Trots att det snart är tvåtusen kyrkoår sedan detta uppenbarades så är det idag enklare att fara med osanning än att tala om Sanningen. För osanning kan man ångra. Den går alltid att anpassa och justera. Osanningen har, i stället för Sanningen, blivit det man förhåller sig till. Osanningen har tagit Sanningens plats som det absoluta och beständiga. I relation till osanningen blir livet inte så allvarligt. I skuggan av osanningen räcker det att ta itu med evigheten en annan dag.

Det heter idag att var och en har rätt till sin egen sanning. Men fler åsikter gör inte mer sanning. Det betyder däremot att Sanningen relativiseras; att livet trivialiseras; att inget längre är heligt. Den som talar Sanningen sägs vara fördömande, uppfattas ha dolda motiv och hysa en vilja att förleda och dupera.

Men många är de profeter som skall komma i Guds namn, som i stället för Sanningen förkunnar sådant som leder människan bort från vägen (jfr Matt. 24:11), bort från ljuset; som vill hålla oss kvar i dödsskuggans dal (jfr. Ps. 23).

Många är också de som säger sig vara ”bokens folk”; barn av Abraham och att allt därur är sant. Men bara det som är sant är sant och det är ”Sanningen [som] skall göra er fria”. (Joh. 8:32) I samma anda sade Jesus ”Jag vet att ni härstammar från Abraham. Men ni vill döda mig därför att mitt ord inte har trängt in i er.” (Joh. 8:37) Och hur motståndaren försöker döda Sanningen vet vi: Genom att relativisera den och därmed vår Herre.

Segern är vunnin. Vägen är öppen och nu handlar det om dig och mig; om vi vill vara en del i livet med de heliga. Det är en personlig kamp. En strävan för att på ett personligt plan upprätta en relationen med Gud Fadern och en träning i att fördjupa den. Och då går vägen, den enda vägen, genom Sonen – Frälsaren Jesus Kristus.

Varje dags goda kamp är en bro till denna, då Han som sitter på tronen säger: ”Se, jag gör allting nytt.’ [...] ’Jag är A och O, begynnelsen och änden. Åt den som törstar skall jag ge att dricka fritt och för intet ur källan med livets vatten. Den som segrar skall få detta i arv, och jag skall vara hans Gud, och han skall vara min son.’” (Upp. 21:5-7)

För ett år sedan, på första söndagen i Advent, ropade vi ”Hosianna, Davids son! Välsignad är han som kommer i Herrens namn. Hosianna i höjden!” (Matt. 21:9). Hosianna; hjälp Herre! Hjälp oss i vår nöd; rädda oss!

Låt detta rop fyllas med innehåll och bli vår dagliga bön. ”Då skall konungen säga till dem som står på hans högra sida: Kom, ni min Faders välsignade, och ta i besittning det rike som stått färdigt åt er från världens begynnelse.” (Matt. 25:34)

Det liturgiska året är till ända. Cirkeln; den liturgiska cirkeln, är sluten. Då, för ett år sedan, frågade vi oss, tillsammans med folket som tog emot Kristus när han kom till sin Kyrka – *vem är han?* Nu vet vi vem han är. Men har vi riktigt förstått att Han är vägen, sanningen och livet? Den enda vägen hem.